

Oslo Domkirke

Med forbehold om endringer
SPERRET til talen er holdt

Statsminister
Gro Harlem Brundtland

TALE UNDER MINNEGUDSTJENESTEN I OSLO DOMKIRKE TIRSDAG
12. SEPTEMBER 1989

Vi vet at vi ikke til bunns kan dele sjokket og savnet. Vi vet at våre ord ikke kan bli annet enn bleke gjenskinn av det dere kunne trenge, men vi ønsker alle i dette landet å dele sorgen med dere.

Sorg er ensomhet. Som om mørket har senket seg over livet og fremtiden.

Men nettopp i vår dypeste sorg er det også vi opplever fellesskap og medmenneskelighet på en særlig sterk måte.

Vi er rundt dere, i denne kirken, i denne byen, i dette landet.

I sitt dikt til nasjonaldagen i krigsåret 1940 skrev Nordahl Grieg:

"Vi er så få her i landet, hver fallen er en bror og venn."

Slik føles det også i dag. Vi kommer hverandre nærmere i sorgens stund. Fellesskapet føles sterkere. Hele nasjonen berøres. I fellesskap vil vi vise at det som knytter oss sammen er viktigere enn det som skiller oss ad.

Nærheten, varmen og fellesskapet er det som kan gi trøst og hjelp i de tyngste stundene vi mennesker opplever. Det er når noen rammes av de aller hardeste slagene at vårt lille samfunn kan vise sin styrke. Det er i slike stunder vi trenger hverandre.

Mange hender er rakt ut: Danske fiskere og hjelpemannskaper, tyske sjøfolk, kolleger og venner i Wilh. Wilhelmsen og Partnair, norske hjelpemannskaper, naboer, slekt og venner. Statsledere fra Europa og USA har bedt meg overbringe deres dypeste medfølelse. Alle har de slått ring om dere. Denne gudstjenesten gjør ringen synlig på sin måte.

Vår oppgave er å være der til dere èn dag langsomt slipper hendene våre og går ut av ringen. Ikke fordi dere noen gang vil miste sporene etter det meningsløse tapet av deres kjære. Men fordi dere igjen skimter livet bak det som nå overskygger alt annet.